

Sygn. akt XP 80/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Ławnicy: E. U., G. M.

Protokolant: Katarzyna Kunik

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2018 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **M. M.**

przeciwko: **(...) S.A. w O.**

o odszkodowanie za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracownika, odprawę za rozwiązanie umowy z przyczyn nie dotyczących pracownika

I. umarza postępowanie w zakresie żądania odszkodowania za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy;

II. zasądza na rzecz powódki M. M. od strony pozwanej (...) S.A. w O. kwotę 6.766,04 zł (sześć tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć złotych i 04/100) z ustawowymi odsetkami:

- od zasądzonej tytułem odprawy kwoty 6.575,00 zł od dnia 29.08.2017 r. do dnia zapłaty,

- od zasądzonej tytułem odsetek od kwoty odszkodowania kwoty 191,04 zł od dnia 27.06.2018 r. do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia kwotę 822 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej, od pozwu, od której powódka była zwolniona z mocy ustawy;

VI. wyrokowi w punkcie II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.287,50 zł.

UZASADNIENIE

Powódka **M. M.** pozwem z 13 października 2017 r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w O. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 16.437,50 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 29 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty tytułem: odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez

pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy (9.862,50 zł), odprawy pieniężnej (6.575,00 zł) oraz zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądania powódka podniosła, że z powodu powtarzających się opóźnień w zapłacie należnego wynagrodzenia oświadczeniem z 28 sierpnia 2017 r. rozwiązała umowę o pracę bez wypowiedzenia, co uzasadnia wypłatę odszkodowania. Ponadto w przypadku rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia może domagać się on odprawy pieniężnej wynikającej z ustawy o zwolnieniach grupowych. Rozwiązanie umowy o pracę z powyższych przyczyn pociąga ze sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracodawcę za wypowiedzeniem, co odnosi się także do przepisów ustawy o zwolnieniach grupowych. Wskazała, że do momentu wniesienia pozwu, strona pozwana wypłaciła jej jedynie ekwiwalent za urlop wypoczynkowy (k. 3-4).

Nakazem zapłaty z 22 grudnia 2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt X Np 300/17, tut. Sąd nakazał stronie pozwanej aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaciła na rzecz powódki kwotę 16.437,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, na którą składała się kwota 9.862,50 zł z tytułu odszkodowania za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracownika i kwota 6.575,00 zł z tytułu odprawy za rozwiązanie umowy z przyczyn niedotyczących pracownika i kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał stronie pozwanej aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 206,00 zł tytułem ¼ części opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy albo aby w tymże terminie wniosła sprzeciw (k. 20).

Pismem z 4 stycznia 2017 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 9.862,50 zł wnosząc o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 191,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie od kwoty 9.862,50 zł liczonych od dnia wymagalności roszczenia, tj. od 29 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty, tj. 8 grudnia 2017 r. oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00 zł. Podtrzymała żądanie odprawy w kwocie 6.575,80 zł.

Uzasadniając swoje stanowisko powódka wskazała, że sporna kwota została jej wypłacona w dniu 8 grudnia 2017 r. Z uwagi jednak na dokonanie przelewu niemal 4 miesiące od dnia wymagalności uzasadnione jest żądanie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności, tj. od 12 lipca 2017 r. do dnia wypłaty, tj. do 8 grudnia 2017 r. wraz z dalszymi odsetkami liczonymi od dnia wydania wyroku (k. 25).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana **(...) S.A. z siedzibą w O.** wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana zarzuciła, że dochodzona przez powódkę kwota 9.862,50 zł została jej wypłacona w dniu 8 grudnia 2017 r. Odnosząc się do odprawy pieniężnej strona pozwana wskazała, że motywy, którymi kierowała się powódka przy rozwiązaniu umowy o pracę nie stanowiły wyłącznej przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Swoją decyzję podjęła bowiem nie z powodu opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia, ale przede wszystkim z uwagi na znalezienie nowej pracy w biurze rachunkowym. Fakt zaistnienia dla powódki możliwości nawiązania stosunku pracy z innym pracodawcą, który miał być jedną z przyczyn rozwiązania stosunku pracy, nie stanowi przyczyny rozwiązania stosunku pracy niedotyczącej pracownika. Dotychczasowy pracownik, który znalazł inne zatrudnienie rozwiązuje stosunek pracy z przyczyny, która bezpośrednio dotyczy jego osoby. Powódka przez wiele miesięcy pozostawała w zatrudnieniu u strony pozwanej, a w sytuacji gdy zaistniała możliwość podjęcia innej pracy, wykorzystała fakt opóźnień w wypłacie wynagrodzenia, aby rozwiązać w trybie natychmiastowym umowę o pracę. Z tych względów opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia nie były jedynym i wyłącznym powodem rozwiązania przez nią stosunku pracy (k. 28-29).

Na rozprawie w dniu 27.06.2018 r. (k. 79) powódka doprecyzowała żądanie odprawy na kwotę 6.575 zł, tj. domagała się z tego tytułu kwoty jak w pozwie, nie zaś w piśmie z dnia 4.01.2018 r., w którym omyłkowo wskazała kwotę 6.575,80 zł.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. M. była zatrudniona u strony pozwanej w (...) S.A. z siedzibą w O. w okresie od 24 czerwca 2013 r. do 28 sierpnia 2017 r., na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, początkowo na stanowisku specjalisty ds. kadr, a później kierownika działu kadr i administracji.

W okresie od 4 listopada 2016 r. do 15 czerwca 2017 r. powódka przebywała na urlopie rodzicielskim. Następnie wykorzystała przysługujący jej urlop wypoczynkowy. Do pracy powróciła w sierpniu 2017 r.

Pismem z 28 sierpnia 2017 r. powódka rozwiązała ze strona pozwaną umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, jako przyczynę wskazując nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia.

W dniu 8 grudnia 2017 r. strona pozwana przelała na konto powódki kwotę 9.862,50 zł tytułem: „Odszkodowania z art. 55 K.P. – M. M.”.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.287,50 zł brutto.

Dowód:

- Okoliczności bezsporne.

Za sierpień 2017 r. powódce przysługiwały między innymi następujące składniki wynagrodzenia

- 2.684,00 zł – ekwiwalent za urlop,
- 9.862,50 zł – odszkodowanie z art. 55 § 1¹ k.p.,
- 6.757,00 zł – odprawa pracownika zwolnionego.

Dowód:

- Wydruk z listy płac powódki za m-c 08.2017 r. – karta 17.

W okresie styczeń–październik 2017 r. strona pozwana przelała na konto powódki następujące świadczenia:

- w dniu 13 stycznia – 1.808,21 zł tytułem: „Zasiłki ZUS za 12.2016- zasiłek rodzicielski M. M.”,
- w dniu 17 lutego – 1.808,21 zł tytułem: „Zasiłki ZUS za 01.2017- rodzicielski/ojcowski M. M.”,
- w dniu 10 kwietnia – 1.762,21 zł tytułem: „Zasiłki ZUS za 03.2017 rok-rodzicielski M. M.”,
- w dniu 1 czerwca – 1.703,90 zł tytułem: „Zasiłki ZUS za 04.2017-zasiłek rodzicielski M. M.”,
- w dniu 12 czerwca – 1.808,21 zł tytułem: „Zasiłki ZUS za 05.2017 rok-rodzicielski M. M.”,
- w dniu 21 lipca – 131,24 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 06.2017-premia akt iv za 06.2017 M. M.”,
- w dniu 21 lipca – 876,65 zł tytułem: „Zasiłek ZUS za 06.2017 rok-rodzicielski M. M.”,
- w dniu 21 lipca – 892,14 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 06.2017 rok M. M.”,
- w dniu 24 sierpnia – 800,00 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 07.2017 M. M.”,
- w dniu 31 sierpnia – 962,70 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 07.2017 rok M. M.”,

- w dniu 9 września – 522,92 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 07.2017-premia akt iv M. M.”,
- w dniu 2 października – 3.443,70 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 08.2017-premia akt iv za 06.2017 M. M. + ekwiw. za urlop”,
- w dniu 2 października – 388,37 zł tytułem: „Wynagrodzenie za 08.2017-premia akt iv za 08.2017 M. M.”.

Dowód:

- Wydruk potwierdzenia transakcji – karta 46-58,
- Wydruk historii rachunku – karta 35.

U strony pozwanej wynagrodzenie za pracę było płatne do 10 dnia następnego miesiąca. W 2017 r. wynagrodzenie było płacone pracownikom zaliczkowo z opóźnieniem od kilku do kilkunastu dni. Pracownicy byli informowani o tym, czy wypłata będzie w całości, czy w częściach, i kiedy wynagrodzenie będzie wypłacane. Przyczyną nieterminowej wypłaty wynagrodzeń była trudna sytuacja finansowa spółki. Prowadzone było postępowanie układowe, w wyniku którego w maju 2017 r. zawarto układ z wierzycielami. W 2017 r. w pozwanej spółce było zatrudnionych około 250 pracowników, a w 2018 r. stan zatrudnienia wynosi około 200 osób. Zmniejszanie zatrudnienia w spółce nadal postępuje.

Powódka sygnalizowała stronie pozwanej zamiar wypowiedzenia umowy o pracę. Będąc na urlopie macierzyńskim oraz rodzicielskim, poszukiwała innej pracy. Składała między innymi podanie do Biura Rachunkowego w L., które obsługuje stronę pozwaną.

Przyczyną poszukiwania przez powódkę innej pracy były nieterminowe wypłaty wynagrodzenia za pracę przez stronę pozwaną. Zatrudnienie u strony pozwanej odpowiadało powódce między innymi dlatego, że praca jej się podobała, powódka miała pracę blisko miejsca zamieszkania i blisko żłobka, do którego chciała posłać swoje dziecko.

Powódka spłaca kredyt hipoteczny, którego raty płatne są do 5 dnia miesiąca. Z uwagi na opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia i brak środków na pokrycie wstępnych kosztów związanych z zapisaniem dziecka do żłobka, powódka musiała zrezygnować ze żłobka dla dziecka. Gdyby strona pozwana wypłacała wynagrodzenie terminowo, powódka nie rozwiązywałaby umowy o pracę – pozostałaby w zatrudnieniu i posłałaby dziecko do pobliskiego żłobka.

Inni pracownicy strony pozwanej również zwalniali się z pracy z przyczyn finansowych.

Powódka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 28 sierpnia 2017 r., w poniedziałek, po tym jak dostała telefon z informacją o zakwalifikowaniu się do 2 etapu kwalifikacyjnego u jednego z potencjalnych pracodawców. W dniu 29 sierpnia 2017 r. zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. Powódka nie mogła pozostać w zatrudnieniu u pozwanej bez względu na to, czy dostałaby pracę, ponieważ nie miała środków na posłanie dziecka do żłobka. O tym, że będzie zatrudniona przez nowego pracodawcę, powódka dowiedziała się w czwartek 31 sierpnia 2017 r. Umowę o pracę z nowym pracodawcą zawarła 1 września 2017 r.

Dowód:

- Zeznanie świadka A. W. złożone na rozprawie 11.04.2018 r.,
- Zeznanie świadka M. S. złożone na rozprawie 27.06.2018 r.,
- Zeznanie świadka A. S. złożone na rozprawie 27.06.2018 r.,
- wyjaśnienia powódki M. M. złożone na rozprawie 27.06.2018 r.,
- kserokopia karty rejestracyjnej bezrobotnego – karta 65-66,

- wydruki wiadomości sms – karta 18.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W punkcie I sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie odszkodowania przysługującego pracownikowi za rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Pismem z 4 stycznia 2018 r. pełnomocnik powódki oświadczył, że cofa pozew co do kwoty 9.862,50 zł brutto i wnosi o umorzenie postępowania w tej części.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Natomiast z brzmienia art. 203 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. wynika, że pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Zawsze jednak obowiązany jest dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynność taka jest dopuszczalna. Zgodnie bowiem z art. 203 § 4 k.p.c., sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Przepisy te znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, przy czym, jak stanowi art. 469 k.p.c., sąd uzna cofnięcie pozwu za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

Z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie powództwa co do kwoty 9.862,50 zł brutto było sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa ani też by czynność ta naruszała słuszny interes powódki. Jak wynika z oświadczenia pełnomocnika powódki, jej roszczenie o zasądzenie odszkodowania zostało zaspokojone przez stronę pozwaną w dniu 8 grudnia 2017 r. Okoliczności te potwierdza również strona pozwana w sprzecznie od nakazu zapłaty oraz załączony do pisma procesowego powódki wydruk potwierdzenia transakcji bankowej.

Za uzasadnione Sąd uznał żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki odprawy pieniężnej na podstawie art. 8 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 1474 ze zm. zw. dalej ustawą).

Bezsporne było, że powódka rozwiązała stosunek pracy w trybie art. 55 § 1¹ k.p. jako przyczynę wskazując nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia oraz to, że wskazana przyczyna była prawdziwa i rzeczywista. Bezsporne było także to, że strona pozwana zatrudniała ponad 20 pracowników. Spór w zasadzie dotyczył tylko tego, czy wskazana przez powódkę przyczyna rozwiązania stosunku pracy stanowiła wyłączny powód podjętej przez nią decyzji, czy też zaistniała jeszcze jakaś inna współprzyczyna, która czyniłaby niezasadnym żądanie odprawy za zwolnienie w trybie indywidualnym.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 20 listopada 2008r. (III UK 57/08 – publ. portal orzeczeń SN) „w przypadku rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków ten tryb ustania stosunku pracy – w zakresie swoich skutków prawnych – powinien być oceniony na płaszczyźnie unormowań ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz.U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844 ze zm.) na równi z wypowiedzeniem umowy o pracę przez pracodawcę”.

Należy mieć przy tym na uwadze stanowisko orzecznicze, zgodnie z którym „pracownik dochodzący świadczeń przewidzianych ustawą z 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników ma udowodnić, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn jego niedotyczących a nie musi wykazywać, że były to przyczyny leżące po stronie pracodawcy” (wyrok Sądu Najwyższego z 24.03.2011 r., I PK 185/10 – publ. portal orzeczeń SN). Z kolei obowiązkiem pracodawcy jest wykazanie, że do rozwiązania umowy o pracę doszło wyłącznie, lub również, z przyczyn dotyczących pracownika.

W ocenie Sądu Rejonowego, wbrew wywodom strony pozwanej, wyłączną przyczyną rozwiązania przez powódkę umowy o pracę było nieterminowe wypłacanie wynagrodzenia. Bezsporne wprawdzie było, że powódka przed rozwiązaniem stosunku pracy poszukiwała pracy oraz to, że kilka dni po jego rozwiązaniu podjęła zatrudnienie u innego pracodawcy, jednakże okoliczności te wynikały wyłącznie właśnie z faktu nieterminowego wypłacania wynagrodzenia. Poszukiwanie przez powódkę pracy u nowych pracodawców było skutkiem nieterminowych wypłat wynagrodzenia przez stronę pozwaną. Znalezienie przez powódkę innej pracy nie było przyczyną zwolnienia.

Należy zwrócić uwagę, że praktycznie w całym 2017 r. powódka otrzymywała wynagrodzenie nieterminowo z opóźnieniem, niejednokrotnie w ratach. Taka sytuacja powodowała niepewność ekonomiczną powódki, która przez cały czas musiała przeznaczać pieniądze na bieżące utrzymanie siebie i swojej rodziny, w tym małego dziecka, a ponadto regulować swoje własne zobowiązania w postaci np. kredytu hipotecznego. Ponadto, z uwagi na opóźnienia w wypłacie i brak większych środków na pierwszą ratę płatną przy zapisaniu dziecka do żłobka, powódka musiała zrezygnować ze żłobka dla dziecka. To właśnie było bezpośrednią przyczyną rezygnacji przez powódkę z pracy – z powodu niewypłacania wynagrodzenia przez pracodawcę, nie była ona w stanie zapewnić dziecku zastępczej opieki. W tej sytuacji powódka zdecydowała się zwolnić z pracy przed uzyskaniem pewności dalszego zatrudnienia i nadal poszukiwać pracy.

Należy podkreślić, że nie można od pracowników wymagać pozostania w zatrudnieniu w sytuacji złej sytuacji finansowej pracodawcy, skutkującej nieterminowymi wypłatami wynagrodzenia. Problemy finansowe strony pozwanej nie pojawiły się w ostatnich tygodniach czy miesiącach zatrudnienia powódki – trwały od wielu miesięcy i nic nie wskazywało na rychłą poprawę sytuacji. Pozwana nadal nieterminowo płaćła pracownikom, a ponadto stopniowo redukowała zatrudnienie. Logicznym jest, że pracownik stara się zabezpieczyć przed ewentualną nagłą utratą pracy na skutek wypowiedzenia umowy przez pracodawcę z przyczyn ekonomicznych. Sam fakt poszukiwania przez powódkę innej pracy nie stanowi zatem żadnej współprzyczyny rozwiązania przez nią stosunku pracy. Co więcej - przed złożeniem oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy powódka nie podpisała innej umowy o pracę i nie miała żadnej gwarancji zatrudnienia. W dniu rozwiązania umowy o pracę powódka dostała jedynie informację od jednego z potencjalnych pracodawców, że zakwalifikowała się do dalszego etapu rekrutacji. Następnego dnia po rozwiązaniu umowy o pracę zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie pracy jako osoba bezrobotna.

Zdaniem Sądu Rejonowego w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy – wobec trwających od wielu miesięcy opóźnień w wypłacie wynagrodzenia i braku środków na bieżące regulowanie zobowiązań przez powódkę, o współprzyczynie rozwiązania umowy leżącej po stronie pracownika nie można byłoby mówić nawet wówczas, gdyby przed zwolnieniem się z pracy powódka podpisała inną umowę o pracę lub miała gwarancję zatrudnienia u innego podmiotu. Zdaniem Sądu poszukiwanie, a następnie znalezienie przez powódkę innej pracy, było skutkiem sytuacji finansowej strony pozwanej, nie zaś przyczyną rozwiązania z nią umowy przez powódkę.

Bezsporne było, że powódka była zatrudniona u strony pozwanej dłużej niż 2 lata i krócej niż 8 lat, a jej średnie miesięczne wynagrodzenie wynosiło 3.287,50 zł brutto. Z powyższych względów Sąd w pkt. II sentencji wyroku zasądził na jej rzecz odprawy pieniężnej kwotę 6.575,00 zł (2 x 3.287,50 zł brutto) wraz z należnymi odsetkami licznymi od dnia wymagalności roszczenia, tj. od 29 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty. Termin wypłaty odprawy pieniężnej przypada bowiem na dzień rozwiązania stosunku pracy. Tym samym strona pozwana pozostawała w zwolece w wypłacie świadczenia od dnia następnego.

Za uzasadnione Sąd uznał również żądanie zasądzenia skapitalizowanych odsetek od wypłaconego powódce odszkodowania (9.862,50 zł brutto). Bezsporne było, że roszczenie to zostało jej wypłacone 8 grudnia 2017 r. Powódce należały się więc odsetki liczone od dnia wymagalności, tj. od 29 sierpnia 2017 r. do 8 grudnia 2017 r., które na podstawie art. 481 k.c. wynosiły 191,04 zł, nie zaś - jak wskazywała powódka 191,94 zł - i w tym zakresie, Sąd skorygował żądanie, oddalając w pkt III sentencji wyroku żądanie w zakresie kwoty 0,90 zł.

Łącznie zatem Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 6.766,04 zł, tj. 6.575,00 plus kwotę 191,04 zł.

O odsetkach od skapitalizowanych odsetek, Sąd orzekł na podstawie art. 482 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, licząc je od dnia wydania wyroku, tj. 27 czerwca 2018 r.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie w dużej mierze był bezsporny, dlatego Sąd przy jego ustalaniu, posiłkował się zaoferowanymi przez strony dowodami z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, w szczególności znajdujących się w aktach osobowych powódki. Wszystkie dokumenty zostały sporządzone w przewidzianej formie i nie były przez strony kwestionowane.

Kwestie sporne zostały ustalone głównie w oparciu o zeznania świadków oraz wyjaśnienia stron. Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania i wyjaśnienia w większości harmonizowały ze sobą oraz z wiarygodnymi dowodami z dokumentów.

Orzeczenie o kosztach w punkcie IV sentencji wyroku znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. i 100 zd 2 k.p.c., zgodnie z którymi, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Reguła ta dotyczy także spraw rozpatrywanych przez sądy pracy. W przypadku, gdy jedna ze stron ulegnie jedynie co do niewielkiej części swoich żądań, Sąd może obciążyć przeciwnika wszystkimi kosztami procesu.

W myśl art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się między innymi wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawka opłat określone w odrębnych przepisach.

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które zgodnie z § 2 pkt. 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.), wynosiły 2.700,00 zł. W piśmie z 4 stycznia 2018 r. pełnomocnik powódki wniósł jednak o zasądzenie kosztów w wysokości 2.400,00 zł w związku z czym, Sąd orzekł o kosztach zgodnie z wnioskiem pełnomocnika.

Orzekając o kosztach postępowania należnych stronom Sąd miał na uwadze, że do umorzenia postępowania doszło na skutek cofnięcia pozwu przez powódkę, które w odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu kosztów procesu, traktowane jest co do zasady jako przegranie sprawy. Jednak w niniejszej sprawie cofnięcie powództwa było wywołane zaspokojeniem w toku postępowania przez stronę pozwaną żądania dotyczącego odszkodowania w kwocie 9.862,50 zł. Należy zatem uznać, że strona pozwana dała w ten sposób powód do wytoczenia sprawy i zgodnie z odpowiednio stosowaną zasadą słuszności z art. 101 k.p.c. powinna ponieść jej koszty, także w przypadku umorzenia postępowania na skutek cofnięcia pozwu (tak np. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 listopada 1995 r., I ACz 366/95, LEX 25504).

W punkcie V sentencji wyroku nie uiszczonymi kosztami sądowymi, od których powódka była zwolniona z mocy ustawy, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył stronę pozwaną. Obejmowały one opłatę sądową od pozwu w zakresie w jakim powódka wygrała proces. Opłata ta, zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 i art. 13 ust 1 w/w ustawy, wynosiła 822,00 zł (5% z wygranej przez powódkę części, tj.: 9.862,50 zł + 6.757,00 zł zł).

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt VI sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., zgodnie z którym zasądzać należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi

przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wysokość tego wynagrodzenia była bezsporna wykazana przez stronę pozwana w zaświadczeniu o zarobkach (k. 43).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.